

UZASADNIENIE

W miejscowości B. w gminie C. przy ul. (...) położona jest nieruchomość, na której znajduje się dom mieszkalny oraz hale produkcyjne, w których działalność gospodarczą prowadzą: M. H. pod firmą (...) -P. oraz W. H. pod firmą (...). Przedmiotowa nieruchomość stanowi współwłasność M. H. oraz W. H., których małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód, zaś obecnie toczy się sprawa o podział wspólnego majątku.

(dowód: protokół oględzin k. 12-13;

zeznania świadka M. H. k. 7v,11,30, nagranie z dnia 12.04.2017r

00:04:00-00:38:35, k. 76,76v;

wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 23 lutego 2016 r. sygn. akt I C 1864/15;

wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 8 marca 2017r, sygn..akt V GC 2046/16).

Do hali, w której działalność prowadzi firma (...) -P. prowadzą drzwi wejściowe oraz metalowa brama oddalona od drzwi o około 3 metry. Są to jednocześnie wyjścia ewakuacyjne z przedmiotowej hali. Przed halą znajduje się plac pokryty nawierzchnią betonową. W dniu 14 października 2016 r. pracę w firmie (...) -P. świadczył, w godzinach od 6:00 do 18:00, J. P. (1) i A. S. (1). Od godziny 18:00 pracę na rzecz w/w firmy rozpoczęła H. P. (1) i J. K.. Około godziny 19:00 przyszedł do H. P. (1) W. H. i poprosił o przestawienie samochodu, co H. P. (1) uczyniła. Wówczas tuż przed drzwiami wejściowymi i bramą wjazdową do Plan - (...)P., w odległości 0,5 metra, W. H. zaparkował pojazd ciężarowy marki M. o nr rej. (...), czym zatarasował wyjścia ewakuacyjne z tegoż budynku. Pojazd zamknął na kłódkę. Posiadanie pojazdu W. H. nabył od L. S. (1) na podstawie umowy przewłaszczenia środków transportowych na zabezpieczenie pożyczki i był też faktycznym jego użytkownikiem, gdyż posiadał kluczyki do niego i dokumenty. Drzwi ani bramy do hali nie można było normalnie otworzyć albowiem blokował je zaparkowany w/w pojazd. W. H. przekazał H. P. (1), że ma zadzwonić do M. H. lub jej córki A. P. i przekazać, że zablokował wejście do firmy i będzie na nie czekać w dniu 15 października 2016 r., aby porozumieć się w sprawie podatku. W. H. odjechał po rozmowie, zaś H. P. (2) zadzwoniła do A. P. i poinformowała o całym zajściu. Pracownicy, którzy wówczas tam pracowali przeciskali się lekko uchyloną bramę, przeciskając się następnie między ścianą a samochodem lub pod podniesioną skrzynią ładunkową pojazdu.

W dniu 15 października 2016 r. od godziny 6:00 pracę w firmie (...) -P. rozpoczęli J. P. (1) oraz A. S. (1), którzy do hali produkcyjnej dostali się przeciskając się między ścianą a pojazdem i po odchyleniu bramy bądź podniesioną skrzynią ładunkową pojazdu. Do firmy przyjechały również M. H. oraz A. P.. Ponieważ pojazd M. w dalszym ciągu blokował drzwi wejściowe i bramę wjazdową do hali, M. H. zgłosiła powyższe telefonicznie do Komisariatu Policji w C.. Na miejsce zdarzenia przybyło dwóch funkcjonariuszy: A. B. oraz G. W., którzy na miejscu zgłoszenie potwierdzili, zaś interwencję zakończyli rozmową ze zgłaszającą. Z uwagi na fakt, iż W. H. nie przestawił pojazdu M., w dniu 17 października 2016 r. M. H. dokonała kolejnego zgłoszenia blokowania drzwi wejściowych i bramy wjazdowej do hali, w związku z którym na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze Komisariatu Policji w C. W. M. i T. M.. Na ich wezwanie przybył T. R. z Państwowej Straży Pożarnej w C., który stwierdził, iż zaparkowanie w/w pojazdu w ten sposób mogłoby spowodować utrudnienie w prowadzeniu działań ratowniczych lub ewakuacyjnych polegających na uniemożliwieniu lub ograniczeniu dostępu do wyjść ewaluacyjnych dla ekip ratowniczych. Skonfliktowane strony zostały pouczone o przysługujących im uprawnieniach.

(dowód: zeznania świadka M. H. k. 7v,11,30, nagranie z rozprawy z dnia

12.04.2017r; 00:04:00-00:38:35, k. 76,76v;

protokół oględzin k. 12-13;

dokumentacja fotograficzna 14-19,70;

płyta CD k. 91,124;

zeznania świadka T. R. k. 22, nagranie z rozprawy z dnia

12.04.2017r; 00:39:35-01:06:30, k.76v;

zeznania świadka A. B. k. 24,84, 84v, nagranie z rozprawy z dnia

05.07.2017r; 00:15:35-00:50;

zeznania świadka G. W. k. 26,84v, nagranie z rozprawy z

dnia 05.07.2017r; 00:24:50-00:32:50;

zeznania świadka W. M. k. 32,84v, nagranie z rozprawy z

dnia 05.07.2017r; 00:33:30-00:40:30;

zeznania świadka A. P. k.34-35,85, nagranie z rozprawy z

dnia 05.07.2017r; 00:53:54-01:12:55;

zeznania świadka H. P. (1) k. 39,85,85v, nagranie z rozprawy z

dnia 05.07.2017r; 01:12:55-01:25:38;

zeznania świadka J. P. (2) k. 40,85v, nagranie z rozprawy z

dnia 05.07.2017r; 01:25:40-01:45:33;

zeznania świadka T. M. k. 43,84 nagranie z rozprawy z

dnia 05.07.2017r; 00:07:20-00:13:55;

zeznania świadka J. K. k. 45,92,92v, nagranie z rozprawy z

dnia 06.09.2017r; 00:09:09-00:17:53;

kopia umowy pożyczki k. 49-52;

zeznania świadka L. S. (2) k. 85 nagranie z rozprawy z dnia

05.07.2017r; 00:40:30-00:52:00;

zeznania świadka A. S. (1) k. 92 v, nagranie z rozprawy z

dnia 06.09.2017r; 00:17:53-00:26:06;

pismo M. H. k. 89)

W. H. został obwiniony o to, że w dniu 14 października 2016 roku o godz. 19:00 w miejscowości B., ul. (...) na terenie posesji, której jest współwłaścicielem, poprzez zaparkowanie pojazdu marki M. o numerze rej. (...) tuż przed drzwiami wejściowymi i bramą wjazdową do hali produkcyjnej, w której mieści się firma (...) -P., uniemożliwiając w ten sposób otwarcie tych drzwi i bramy, dokonał czynności które mogą spowodować utrudnienie prowadzenia działania

ratowniczej lub ewakuacji, polegających na uniemożliwieniu lub ograniczeniu dostępu do wyjść ewakuacyjnych ekip ratowniczych tj. o czyn z art. 82 § 1 pkt 10 kw.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie kwestionując jednocześnie faktu i sposobu w jaki zaparkował pojazd marki M.. Wskazał jednak, że pojazd został zaparkowany na powierzchni przeznaczonej do parkowania w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, zaś pracownicy mieli możliwość opuszczenia pomieszczeń trzema drogami: przez bramę na dziedziniec, przez bramę z pomieszczenia granulacji oraz przez drzwi do hali produkcyjnej używanej przez niego. W ocenie obwinionego, zastawienie drzwi wejściowych i bramy wjazdowej nie stwarzało zatem zagrożenia dla życia i zdrowia. Nie było też zagrożenia pożarowego, gdyż został wyłączony dopływ prądu, zaś materiały w tych pomieszczeniach nie były łatwopalne i jedyne zagrożenie pożarowe to zagrożenie wywołane otwartym ogniem, które było powodowane przez palenie papierosów przez pracowników firmy.

Analiza wyjaśnień obwinionego w świetle całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, doprowadziły Sąd do przekonania, że wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd za niewiarygodne uznał twierdzenie, że pojazd M. zaparkowany był w miejscu do tego przeznaczonym i nie mogło skutkować to stworzeniem żadnego zagrożenia, gdyż pracownicy firmy mieli możliwość swobodnego opuszczenia hali. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego są sprzeczne z przeprowadzonymi dowodami w postaci zeznań świadków, których Sąd zeznania uznał za wiarygodne. Pozostają także w sprzeczności z materiałem zdjęciowym i filmowym, oraz dokumentami w postaci protokołu oględzin, notatek urzędowych, które Sąd uznał za wiarygodne, spójne i logiczne. Wyjaśnienia obwinionego w pozostałym zakresie nie odnoszą się do przedmiotu niniejszego postępowania, którym nie jest kwestia legalności i uzyskania zezwoleń przez M. H. do prowadzenia działalności, przestrzegania przepisów przeciwpożarowych przez pracowników firmy (...)P., ani też korzystania z pomieszczeń będących przedmiotem współwłasności. Zdaniem Sądu wyjaśnienia obwinionego stanowią przyjętą przez obwinionego linię obrony, mająco na celu uniknięcie odpowiedzialności za przedmiotowe wykroczenie.

Zdaniem Sądu na walor wiarygodności zasługują zeznania świadków w osobach funkcjonariuszy Policji: W. M., T. M., A. B., G. W., L. S. (2) oraz strażaka Państwowej Straży Pożarnej – T. R.. Świadkowie ci w sposób rzeczowy, konsekwentny i korespondujący ze sobą opisali przebieg interwencji, zachowanie obwinionego, jak również okoliczności związane z nieprawidłowym parkowaniem pojazdu ciężarowego, zaś ich zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków oraz w zgromadzonych w sprawie dokumentach w postaci protokołu oględzin i notatek urzędowych oraz dokumentacji fotograficznej i zdjęciowej. Ponadto są one złożone przez bezstronnych świadków, którzy nie mają żadnego interesu w pomawianiu któregośkolwiek z uczestników zdarzenia.

A. B. i G. W. zgodnie zeznali, że w dniu 15 października 2016 r. z polecenie dyżurnego o godz. 12:40 udali się do B., gdzie na posesji przy ul. (...) pojazd ciężarowy miał zastawiać dojazd do zakładu produkcyjnego. Po przybyciu na miejsce fakt ten potwierdzili, gdyż wejście do budynku było zablokowane przez pojazd marki M. o nr rej. (...), który był zamknięty. W tym czasie w firmie prowadzona była produkcja, przy której pracowało dwóch pracowników. A. B. wskazał, że tego dnia ustalono, iż między byłymi małżonkami istnieje konflikt. Z kolei G. W. podał, że w rozmowie z pracownikiem J. P. (1) oraz M. H. i jej córką funkcjonariusze ustalili, że w/w pojazd został ustawiony przed wejściem do hali wieczorem w dniu 14 października 2016 r. Samochód ciężarowy był zaś tak zaparkowany, że zagrażał całą bramę wjazdową do zakładu oraz drogi ewakuacyjne. J. P. (1), który do nich wyszedł z zakładu z trudem przeciskał się między pojazdem a ścianą budynku. W rozmowie telefonicznej przeprowadzonej podczas interwencji W. H. poinformował G. W., że posesja jest wspólna i on ma prawo parkować gdzie chce. Funkcjonariusze zeznali również zgodnie, że tego samego dnia udali się pod ten sam adres po raz drugi o godz. 14:00 na polecenie dyżurnego w związku z wykręceniem bezpieczników i uniemożliwieniem dalszej pracy pracownikom formy Plan - (...)P..

W. M. i T. M. zgodnie zeznali, że w dniu 17 października 2016 r. z polecenie dyżurnego o godz. 13:00 udali się do B., gdzie na posesji przy ul. (...) pojazd ciężarowy miał zastawiać dojazd do zakładu produkcyjnego. Po przybyciu na miejsce fakt ten potwierdzili, gdyż wejście do budynku było zablokowane przez pojazd marki M. o nr rej. (...). Wskazali,

że w trakcie interwencji na miejsce przybył W. H., który oświadczył, że posesja jest jego i będzie parkować gdzie chce i jak chce. Za pośrednictwem dyżurnego wezwali na miejsce Państwową Straż Pożarną, której załoga stwierdziła, że w wyniku zaparkowania pojazdu tuż przed pomieszczeniem doszło do naruszenia przepisów przeciwpożarowych dotyczących bezpieczeństwa pożarowego obiektów i ewakuacji.

T. R. – strażak Państwowej Straży Pożarnej zeznał, że gdy w dniu 17 października 2016 r. udał się do B. na posesji przy ul. (...) zastał samochód ciężarowy marki M. o nr rej. (...), który całkowicie zatarasował dostęp do hali produkcyjnej. Pojazd był zamknięty. Wskazał, że parkując w ten sposób samochodem zatarasowano wyjście ewakuacyjne z budynku, co stanowi wykroczenie, o ile przebywają w nim ludzie. Podał, że w chwili jego przybycia w hali nikogo nie było. Jednak od właścicielki dowiedział się, że pojazd w tym miejscu stoi od 14 października 2016 r. od godz. 19:00, a wówczas znajdowali się w nim pracownicy.

Funkcjonariuszka Policji L. S. (2), złożyła zeznania jedynie na okoliczność wykonywanych w dniu 17 października 2016r. oględzin miejsca zdarzenia oraz sporządzenia dokumentacji fotograficznej.

W całości na walor wiarygodności zasługują zeznania świadków: H. P. (1), J. P. (1) oraz J. K. i A. S. (2), którzy są pracownikami firmy (...)–P., jak i M. H. i A. P.. H. P. (1) była bezpośrednim świadkiem popełnienia wykroczenia przez obwinionego albowiem naocznie widziała, jak obwiniony parkował pojazd ciężarowy marki M.. Zeznania w/w świadków są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają. Pozostają one również w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny. Świadcowi ci zeznali, iż pojazd marki M. był zaparkowany w taki sposób, iż drzwiami z hali nie można było wyjść ani wejść. Jedynie bramą wjazdową można było lekko uchylić, a następnie przecisnąć się między ścianą a samochodem bądź pod podniesioną skrzynią ładunkową pojazdu.

Pewne nieścisłości pojawiły się w zeznaniach w/w świadków jak np. co do dni czy godzin w jakich pracowały poszczególne osoby, czy nawet co do oceny możliwości swobodnego opuszczenia hali (d/t A. S. (2)). Jednakże nie mogły one podważyć wiarygodności zeznań przesłuchanych świadków, zwłaszcza że sam obwiniony nie kwestionował sposobu w jaki zaparkował pojazd marki M.. Tym bardziej, niepamięć czy drobne rozbieżności u świadków, w ocenie Sądu są usprawiedliwione albowiem przedmiotowe wykroczenie miało miejsce prawie dwa lata temu.

Na okoliczność własności i posiadania pojazdu ciężarowego marki M. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka L. S. (1), który zeznał, że pojazd marki M. o nr rej. (...) jest zarejestrowany na niego. W dniu 04 maja 2016 r. wziął pożyczkę w kwocie 15 tys zł od W. H., którą zobowiązał się spłacić do 31 grudnia 2017 r. Pod zastaw tej pożyczki przekazał pożyczkodawcy w/w pojazd w użytkowania wraz z dokumentami i kluczami. Świadek przedłożył umowę pożyczki oraz umowę przewłaszczenia. Sąd natomiast nie podzielił zeznań świadka w zakresie w jaki świadek stwierdził, iż zachowanie obwinionego nie wyczerpało znamion art. 82§1 pkt.10 kw. Zeznania w tym zakresie pozostają w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami pozostałych świadków, jak i pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Przeprowadzone na rozprawie głównej dowody w postaci : notatek służbowych (k. 6), protokołu oględzin (k. 12,13), dokumentacji fotograficznej (k. 14-19,70), potwierdzenia przekazania obiektu (k. 20), notatek urzędowych (k. 27,46), kopii protokołu (k. 36,37), umowy pożyczki (k. 49-52), odpisów orzeczeń sądowych (k. 71-73), pisma M. H. (k. 89), dokumentacji na płytach CD (k. 91,124) nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone. Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym Sąd uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w sposób nie budzący wątpliwości wynika, iż W. H. w dniach od 14 października 2016 roku do 17 października 2016 roku w miejscowości B. ul. (...), na terenie posesji, której jest współwłaścicielem, poprzez zaparkowanie pojazdu ciężarowego marki M. o numerze rej. (...) tuż przed drzwiami wejściowymi i bramą wjazdową do hali produkcyjnej, w której mieści się firma (...)–P., uniemożliwiając w ten sposób otwarcie tych drzwi i bramy, dokonał czynności, które mogły spowodować utrudnienie prowadzenia działania ratowniczego lub ewakuacji polegających na uniemożliwieniu lub ograniczeniu dostępu do wyjść ewakuacyjnych dla ekip ratowniczych, co stanowi wykroczenie z art. 82 § 1 kw pkt 10. Sąd przyjął w wyroku, iż obwiniony dopuścił się

tego czynu w dniach od 14 do 17 października 2016 roku albowiem wynikało to z zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Zgodnie z art. 82 § 1 pkt 10 kw kto dokonuje czynności, które mogą spowodować pożar, jego rozprzestrzenianie się, utrudnienie prowadzenia działania ratowniczego lub ewakuacji, polegających na uniemożliwianiu lub ograniczaniu dostępu do urządzeń przeciwpożarowych, gaśnic, urządzeń uruchamiających instalacje gaśnicze i sterujących takimi instalacjami oraz innymi instalacjami wpływającymi na stan bezpieczeństwa pożarowego obiektu, wyłączników i tablic rozdzielczych prądu elektrycznego, kurków głównej instalacji gazowej, a także wyjść ewakuacyjnych oraz okien dla ekip ratowniczych, podlega karze aresztu, grzywny albo karze nagany. Przedmiotem ochrony art. 82 k.w jest bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzi oraz bezpieczeństwo mienia zagrożone, w tej konkretnej sprawie, przez dokonywanie czynności, które prowadzą do utrudnień w zakresie prowadzenia działań ratowniczych lub ewakuacyjnych. W art. 82 § 1 k.w. wyszczególniono różnorodne czynności, których dokonywanie może spowodować pożar, jego rozprzestrzenianie się, utrudnienie prowadzenia działania ratowniczego lub ewakuacji. Dla bytu tego wykroczenia istotne jest, aby sprawca postąpił w jeden ze sposób wskazanych w przepisie i nie jest przy tym konieczne, aby nastąpiło niebezpieczeństwo pożaru czy całkowicie uniemożliwiono przeprowadzenie akcji ratowniczej czy też ewakuacyjnej. W. jest już popełnione z chwilą dokonania czynności opisanych w treści w/w przepisu. W. to ma bowiem charakter formalny. Podmiotem czynu opisanego w art. 82 § 1 k.w. może być każdy człowiek zdolny do ponoszenia odpowiedzialności za wykroczenie. Jest to więc wykroczenie powszechne. Strona podmiotowa wykroczeń opisanych w art. 82 k.w. polega na umyślności lub nieumyślności.

Nie ulega wątpliwości, iż obwiniony w przedmiotowej sprawie swoim zachowaniem, wyczerpał dyspozycję przywołanego przepisu. W ocenie Sądu stan faktyczny w przedmiotowej sprawie nie budził wątpliwości. Obwiniony bowiem zaparkował pojazd marki M. w miejscu wskazanym przez świadków, co potwierdza zebrany w sprawie materiał zdjęciowy, jak i filmowy. Żadne z wskazywanych przez obwinionego okoliczności nie usprawiedliwiały tego rodzaju zachowania. Po pierwsze nie ma racji obwiniony twierdząc, iż w związku z tym, że jest współwłaścicielem spornej nieruchomości może parkować w sposób w jaki uważa. Również bowiem na terenie będącym jego współwłasnością jest on zobowiązany do przestrzegania przepisów w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów. Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 18 lit. e rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. z 2010 r., Nr 109, poz. 719 ze zm.) w obiektach oraz na terenach przyległych do nich jest zabronione wykonywanie czynności, które mogą spowodować pożar, jego rozprzestrzenianie się, utrudnienie prowadzenia działania ratowniczego lub ewakuacji poprzez uniemożliwianie lub ograniczanie dostępu do wyjść ewakuacyjnych albo okien dla ekip ratowniczych. Nadto w § 4 ust. 1 pkt. 14 cytowanego rozporządzenia wskazano, iż zabronione jest zamykanie drzwi ewakuacyjnych w sposób uniemożliwiający ich natychmiastowe użycie w przypadku pożaru lub innego zagrożenia powodującego konieczność ewakuacji Nie ulega wątpliwości, iż zatarasowanie drzwi i wyjścia ewakuacyjnego przez obwinionego pojazdem marki M. wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 82§1 pkt. 10. Dla bytu tego wykroczenia nie jest istotna kwestia własności czy posiadania danej nieruchomości.

Tymczasem W. H. parkując tuż przed halą produkcyjną firmy (...) - P. równoległe do drzwi wejściowych oraz bramy wjazdowej uniemożliwił ich normalne otwarcie, a więc ograniczył dostęp do wyjść ewakuacyjnych prowadzących na plac przed halą. Tym samym uniemożliwił czy też ograniczył dostęp dla ekip ratowniczych do tych wyjść, co w konsekwencji mogło skutkować utrudnieniem w prowadzeniu ewentualnych działań ratowniczych czy też ewakuacji. Jednocześnie należy zauważyć, że były to jedyne i główne wyjścia ewakuacyjne na zewnątrz budynku. Droga ewakuacyjna ma służyć swobodnemu opuszczeniu miejsca zagrożenia. Wyjście z jakiegokolwiek budynku musi być swobodne. Ludzie w pośpiechu, w przypadku zagrożenia, nie mogą przeciskać się między ścianą budynku a pojazdem czy też przechodzić pod podniesioną skrzynią ładunkową, co stanowi kolejnej zagrożenie dla życia lub zdrowia w przypadku nieplanowanego opuszczenia się tejże skrzyni. Wyjście przez lekko uchylone drzwi było w przedmiotowej sprawie zbyt wąskie. O czym zresztą mówi świadek na nagraniu przedłożonym przez obwinionego „ciasno, ale można przejść”. Na jednym z filmów widać, iż na bramie wjazdowej od wewnątrz widnieją napis „droga ewakuacyjna”. Trzeba bowiem pamiętać, że w przypadku zagrożenia np. pożaru, uciekających ludzi ogarnia panika i nie mogą oni wówczas

szukać innych przejść pomiędzy pomieszczeniami (co sugerował obwiniony), które jak zeznali świadkowie czasami były otwarte a czasami nie. Nadto należy mieć na uwadze, iż straż pożarna, która wówczas miałaby prowadzić akcję ratowniczą czy ewakuacyjną nie może w sytuacji zagrożenia ludzkiego życia czy zdrowia bądź mienia przeciskać się, niejednokrotnie z ciężkim sprzętem, czy też biegać po firmie i szukać innych wejść.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego, pojazd marki M. obwiniony mógł zaparkować swobodnie w innym miejscu na placu przed zakładem. Tym bardziej oburzająca jest motywacja obwinionego, iż zaparkował pojazd w przedmiotowym miejscu tylko dlatego, że chciał „dokuczyć byłej żonie”, z którą jest skonfliktowany po rozwodzie z powodu kwestii finansowych. Wskazują na to nie tylko zeznania M. H. i pracowników, ale także funkcjonariuszy policji i straży pożarnej, którzy prosili bezskutecznie obwinionego o przestawienie pojazdu.

Mając na uwadze okoliczności popełnienia przez obwinionego zarzucanego mu czynu, Sąd postanowił wymierzyć mu karę grzywny w wysokości 300 złotych albowiem kara aresztu byłaby karą zbyt surową, zaś kara nagany byłaby karą niewspółmierną do czynu. Zdaniem Sądu, kara grzywny jest adekwatna do stopnia jego winy oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, że nie zachodziły żadne okoliczności, które mogłyby wyłączyć odpowiedzialność obwinionego w momencie czynu. Sąd wziął również pod uwagę fakt, iż obwiniony czynu tego dopuścił się z winy umyślnej. Jego działanie było celowe i złośliwe albowiem wynikało z chęci dokuczenia byłej żonie z uwagi na kwestie finansowych rozliczeń po rozwodzie.

Sąd przy wymiarze kary wziął pod uwagę sytuację materialną i rodzinną obwinionego. Sąd uznał również, iż kara ta jest wystarczająca do osiągnięcia wobec obwinionego celów zapobiegawczych i wychowawczych, a także realizuje w pełni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ustalając stawkę grzywny w wysokości 300 zł Sąd wziął pod uwagę, iż obwiniony osiąga dochody z działalności gospodarczej, zaś na utrzymaniu ma małoletnią córkę. Nadto jest współwłaścicielem domów mieszkalnych i budynków związanych z działalnością gospodarczą w B. i G.. W tym kontekście, Sąd uznał, że wymierzona grzywna mieści się w możliwościach finansowych obwinionego. Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność obwinionego.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 30 zł tytułem opłaty. Zgodnie z art. 119 kpw do kosztów postępowania w sprawach o wykroczenia stosuje się odpowiednio przepisy art. 616 i 627 kpk. Według tych przepisów od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa, którymi są opłaty i wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania. Wysokość opłat określona jest w ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami). Zgodnie z art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2 cytowanej ustawy skazany w pierwszej instancji na karę grzywny obowiązany jest uiścić opłatę w wysokości 10%, nie mniejszej jednak niż 30 zł. W myśl art. 118 § 1 kpw w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz innymi wydatkami, o których mowa w § 3 tego artykułu. Wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. (Dz. U. z 2001 r. nr 118 poz. 1269), natomiast § 1 pkt 1 tego rozporządzenia stanowi, że wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawach o wykroczenia przed Sądem pierwszej instancji wynosi od jednego obwinionego w postępowaniu zwyczajnym 100 zł.

Zdaniem Sądu biorąc pod uwagę sytuację materialną obwinionego będzie on w stanie ponieść zasądzone przez Sąd wyrokiem wymienione kwoty.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

UZASADNIENIE